

La primera dependència

Que no vas ser tu el primer amor, això volia dir-te

Foto: Pedro Ribeiro Simões

Que no vas ser tu el primer amor, això volia dir-te, que tu vas ser la primera dependència, el primer no puc viure sense tu, l'inèdit sense tu no soc res, el desconegut et necessito, el fatídic no em deixis mai o em moriré. I no és que fóssim massa joves, és que ja teníem l'ànima massa ferida. Vam ser la primera necessitat malaltissa de tenir-nos per no caure. I l'última. Perquè, ja ho veus, aquí no s'ha mort ni es morirà ningú, i la terra encara era humida quan va aparèixer el primer amor, sense estridències, sense vestits esquinçats, sense drames.

I era tan senzill i tan diàfan, que vaig saber que a partir d'aquell moment estimaria així, i només així. Que no hi cabia el dolor, en aquella manera de donar-se, d'expandir-se. Per això ara torna a ser senzill. Mirar com somriu i saber que m'importa, que vull que sigui feliç, sempre,

independentment de si m'estima o no, de si em desitja o no, de si demà vol tornar a agafar-me la mà o no. Arriscar-me a dir-li "t'estimo" i saber que no hi tinc res a perdre, perquè mai no l'he volgut tenir.

Que no vas ser tu el primer amor, això volia dir-te, però també que he après a estimar el que vaig ser amb tu (les pors absurdes, que bevien compulsivament de les teves, la paralitzant incapacitat de saber-me lliure per decidir). Que estimo el que vaig ser amb tu i tot el que vaig aprendre a ser després de tu. I que en cada moment vam fer el que podíem, el que sabíem. I va estar bé.

* Text publicat al blog *La vida té vida pròpia* (<http://lavidatevidapropia.blogspot.com.es/>) .